SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 310/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [redacted], [redacted], [redacted], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 26Cb/97/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.
Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom mestského súdu v konaní sp. zn. 26Cb/97/2021. Žiada prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznať mu finančné zadosťučinenie 8 000 eur a náhradu trov konania.

II.
Skutkové východiská a sťažnostná argumentácia

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že v napadnutom konaní vedenom pred mestským súdom, resp. jeho právnym predchodcom, o uplatnenom nároku na zaplatenie ceny za vykonané dielo, v ktorom je v procesnej pozícii žalobcu, dochádza k zbytočným prieťahom. O žalobe podanej 25. marca 2021 rozhodol mestský súd rozsudkom z 24. júna 2024, proti ktorému podal sťažovateľ 15. augusta 2024 odvolanie. Podľa sťažovateľa mestský súd dosiaľ nepredložil vec odvolaciemu

súdu, čo je už vyše 8 mesiacov od podania odvolania, pričom ide len o administratívnu agendu všeobecných súdov.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že v danom prípade ide o spor patriaci do bežnej rozhodovacej praxe súdov, ktorý sa nevyznačuje právnou alebo faktickou zložitosťou. Neprimeraná dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná jeho správaním, v konaní je aktívny a poskytuje potrebnú súčinnosť. Predloženie spisu na odvolací súd je vo výhradnej dispozícii mestského súdu, pričom zo strany sťažovateľa nie je v tomto smere objektívne možné očakávať obštrukčné konanie.

III.
Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

5. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

6. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

7. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Z hľadiska práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postup mestského súdu v totožnom konaní ústavný súd už preskúmal a uznesením č. k.

III. ÚS 144/2025-22 z 13. marca 2025 ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručenú ústavnému súdu 7. januára 2025 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú. Dospel k záveru o intenzite zásahu do uvedených práv sťažovateľa, ktorá neodôvodňovala vyhovenie skoršej ústavnej sťažnosti v tejto časti (bod 9 uznesenia z 13. marca 2025).

9. Po vydaní predmetného uznesenia bola vec predložená odvolaciemu súdu 14. apríla 2025, pričom 17. apríla 2025 bola vrátená z odvolacieho súdu bez prejednania z dôvodu potreby vydania opravného uznesenia. Opravné uznesenie bolo vydané 28. apríla 2025 a doručované 7. mája 2025, avšak doručenie zatiaľ nie je vykázané. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje predovšetkým dobu od podania odvolania proti rozsudku vydanému v napadnutom konaní a nepredloženie veci odvolaciemu súdu. Vzhľadom na predloženie veci odvolaciemu súdu v apríli 2025, promptné vydanie požadovaného opravného uznesenia a krátky časový úsek od vydania uznesenia ústavného súdu z 13. marca 2025, ktorým bola konštatovaná neexistencia zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, ústavný súd dospel k záveru, že postupom mestského súdu stále nedošlo k porušeniu sťažovateľom uvedených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 47 charty:

10. Z hľadiska práva sťažovateľa podľa čl. 47 charty postup mestského súdu v totožnom konaní ústavný súd tiež preskúmal a uznesením č. k. III. ÚS 144/2025-22 z 13. marca 2025 jeho ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú, keď dospel k záveru, že sťažovateľ netvrdil ani nepreukázal spojitosť predmetu konania na mestskom súde s právom Európskej únie (bod 10 uznesenia z 13. marca 2025). Dôvod odmietnutia je vzhľadom na nezmenený predmet konania konštantný a plynutím času sa nemení.

11. Existuje tak prekážka veci rozhodnutej (*res iudicata*) pre opätovný ústavno-súdny prieskum konania mestského súdu sp. zn. 26Cb/97/2021 z hľadiska porušenia uvedeného práva. Prekážka už rozhodnutej veci bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožnom návrhu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania (m. m. III. ÚS 337/2020, II. ÚS 303/2020). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu